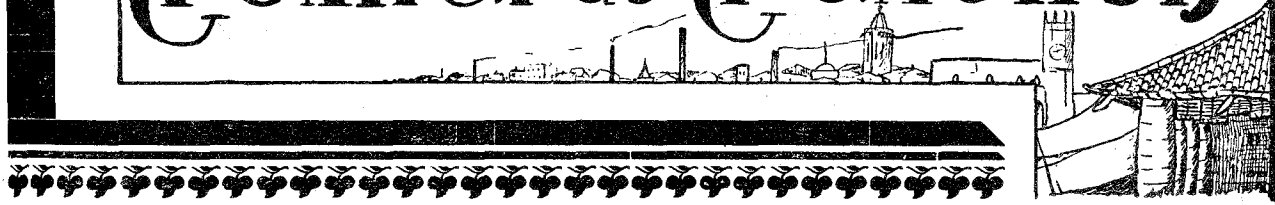

Butlletí del Centre Gremial de Granollers

OPTIMISME

Cada vegada que una nació passa per un trasbals, els ciutadans de la mateixa, que són impressionables, senten la temença de que s'hagi acabat aquella situació i no veuen per l'esdevenidor més que el caos i la ruïna

Ço passa a Espanya després de les guerres colonials, a Alemanya després de la Gran Guerra, a França després de la Revolució i a Portugal a l'enderrocament del règim monàrquic.

Espanya no s'ha sustret d'aquesta crisi de confiança en els mitjans propis, i també d'ençà de l'esdeveniment de la implantació de la República, no han mancat esperits dèbils curosament explotats per elements subversius que han volgut veure amb la fi de la monarquia el començament d'un període de malhaurances i malestar, poc addient per la prosperitat dels negocis i pel progrés del país.

Aquella frase que sotto voce corria entre determinat grup polític que «por Enero, Juan tercero»; aquella altra profecia, segons deien vinguda de Rússia, de que Espanya estava en «el període Kerenski» i tants i tants altres auguris, sortosament no han tingut confirmació i Espanya en poc menys de un any ha restablert la normalitat jurídica, entronitzant un règim de llibertat semblant al de les demés nacions que van a l'avantguarda de l'Europa culta.

Està clar que ni el nou règim ni la forma d'actuar dels seus homes ha satisfet a tothom; és difícil, per no dir impossible, una coincidència de sentiments i criteris, absoluta; sempre hi haurà gent inconformista pel seu sentir o pel seu pensar que àdhuc, amb completa bona fe, si es vol, mai no es sentiran bé dintre d'una determinada situació política i aspiraran a un altre sistema en el que si són de bona llei, creguin que és més just.

Aquests inconformismes i rebeldies són el control dels homes de govern i els impulsors del progrés; però això sí, és condició sine qua non que aquests estats d'ànim siguin fruits de pensaments nobles i altruistes, no de baixes concupiscències i passions, perquè si en el primer cas poden ésser examinats i discutits els raonaments, en el segon, l'únic argument ha d'ésser l'aplicació de la justícia. La raó d'existència de l'Estat, és precisament el fre a les passions egoistes, i la regulació de la llibertat individual dels ciutadans.

Entre les classes mercantils i industrials i agrícoles, han planat en gran manera en aquest any el pessimisme que comentem; com a classes, en certa manera, capitalistes, i en risc d'ésser les més perjudicades, han mirat amb recel moltes de les disposicions legats al veure com eren minvats drets adquirits, en una forma radicalíssima.

Val a dir, però, que en discutir-se la Constitució l'aprobació de determinats articles i l'ambient parlamentari, no era per menys. El to governamental dels homes del règim, no obstant, avui pot ja